קרבן מעות שנמצאו פרק שביעי שקלים הערה

הוא וכרי ול״ק לר״י: כמה דאם אמר שמן. בריש פרקין: פנאי ב״ד הוא על האובדום שיקריצו עולום הלכך לא חיישיטן דלמא שלמים הן: אין זה מויד. בתמיה וכי אין זה כמחלל מזיד שלמים על עולות: מכיון שסנאי ב״ד הוא. עקרו לשם שלמים מיניה וכאילו לא נחקדש מעולם לשם שלמים ואין זה מחלל במזיד: עד דאנא חמן. כשהיימי בבבל שמעחי ששאל ר״י לשמואל הפריש שקלו ומח מה יעשה בו: מוסר עשירים האיפה של כה״ג. כגון שהפריש מעוח לעשירית האיפה של היום ומיחומר שאינו ראוי למחר מה יעשה בו: יוליכם לים המלח. לא נהנין ולא מועלין צו: **חולה אוסה ואח"ר מקדשה.** אבל הכלי שמודדין צו העשרון לא היה קודש: **מקדשה**. כל העשרון : פ"ג מקריב מחלה ומחלה אבד. כ"ה במנחות פרק התכלם: ואיירי כגון שנטמא מחלה של בין

לעיל פ"ב הל"ד וש"נ. ב) עי' מנחות ה) נשינש כיטל דום נקט שי מנמות ה ה, ג) שם נ ב, ד) תו"כ פ' לו פ"ג, ס) עי' מנחות עה ה, ו) תמיד כה ה, ז) אדא. מ) לרככה. ע) מנחות ג ב. י) רכה, כ) נויי, ל) מטגנה ואח"כ אופה, מ) אופה אותה ואח"כ מטגנה, נ) שם נה ב, ם) כהן, ע) ע"ש,

עין משפם נר מצוה

:בא א מיי׳ פרק ג משקלים הלי״ב: בב ב מיי פרק ה מפהמ"ק הל"ח: בג ג מיי פרק י"ג ממעה"ק הל"ב:

הכ"ב: בד ד מיי' פרק ג מתמידין הלכ"ה: בה ה מיי' פרק א מכלי המקדש הלכה ינו:

הנכה יש: בו ו מיי שם פ״ה הלכה טו: בז ז מיי שם הלי״ו: בח ח מיי פרק ח מכיח הכחירה הלכה יא: כש ט מיי פרק י״ג ממעה״ק

: מל״ג ל י מיי פרק ג' מתמידין הלי"ח: לא כ מיי פרק ג מתמידין הל"ב:

נוסחת הבבלי

(א) תנאי ב"ד על האובדות כו' א"ראסי כו' א"ר אסי כו': (ב) כר"שדאמר ר"ש עשרון כו': (ג) האיפה ושברה כו' ואחת לעבודת היום כו' חביתין א"ר יוסי לעשות כו' אותה ר"ח בשם ר"ח כו' רבי אמר תופיני י מי בשם יל מי כני מתח עופיכי ריבה ר' דוסא אומר תופיני נויי אתיון כו' מ"ד תופיני נויי כו': ב"ע דברדיליה כו"ו (ה) אמר חייא בר אבא כו':

הגהות הגר"א

[א] צ"ל מתניתיו פליגה על כ׳ יותנו נמלאו וכו' וכ"ג גי' הק"ע: גמלאו וכו' וכ"ג גי' הק"ע: [ב] גירסת הגאון ז"ל פתר לה כר"ש [ב] גידסת הגחן ז"ל פתר כה כד"ם ועי" מנתחי (כו. ושם 5.): [ג] ל"ל ועובדה בידו. וכ"ה בספרא ובתוספתה סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעזרה אה"כ הביא עשירים הין נכנס נעורה ממל בהכית עשירית האיפה משלו ועובדה בידו וכו': [ד] צ"ל עבודתן פסולה דעשירית האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם החיפה מעככת בכחות כהיים גם לדורות ח"ל הרב בעל ת"ח גי הספר" עבודתן כשירה וכ"ח במוספ" דסוף שקלים ודפ"ב דחגיגה וכ"פ הרמב"ם פ"ח מהל' כה"מ הלע"ו אמנם בספרא פ" צו הגי הלע"ו אמנם בספרא פ" צו הגי שמולה וע" בק"א שם וע"פ אותו הספרא מחק רבינו מלת כשירה וכתב פסולה וכ"ה בהדיא בירושלי ריש יומא ר"י ב"ח אמר עשירית האיפה ומכנסיים מעכבין וכ״ה בילקוט פ׳ לו סימן תפו וכן משמע בש"ם דילן יומא (ה.) ע"ש. ועי׳ בס׳ כם פייק אנח (או) עם לשבח לגיי האון ז"ל: [ה] חלוף גרסאות יש כאן וה"ג אתי אלין פלגות׳ כאילין פלגות׳ תופיני תאפנה נא ר' אותר תופיני נאה ר' יוסי רבה אתר תופיני רבה מ"ד תופיני גא כמ"ד מטגנה ואח״כ אופה מ״ד תופיני נאה כמ״ד אופה אותה ואח״כ מטגנה ועי״ אופה אותה ואח״כ מטגנה ועי״ מנחות (נ:) וברש"י מנחות שם מייתי מנהות (כ.) זכוש י מנהות שם מיתר עוד לישנא אחרינא: [1] ה"ג לא סוף דבר שמת אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום ר' יוסי בן עזי וכו'. ול"ג אלא וז"ל הרב בעל ח"ח נראה טעם דמחק רבינו מלח אלא דכיון דגרם אא"כ מסתמא דסוגיין פשיטא הוא כמו מת ומה מבעיא בנדחה ממום למה יהיה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמא דנדחה ונראה אלה דהאבעיה קאי אשניה ולא מלא בברייתה אלא נדחה ממום ונטמא נשאר בבע" והרמב"ם דפסק בפ"ג מהלכות תמידין הל"כ כהן שהקריב מחלה ומת או נטמא או נולד בו מום וכו׳ פשט הבעים לחומרם ודלם למוש בק"ע: [1] ה"ג שנאמר חק עולם משל עולם כליל חקטר כליל

הערבים שמביא עשרון שלם וחולהו ומקריב מחלה עולות א"ר זעירא כמה דאת אמר תמז (א)תנאי ב"ד ומחלה אבד שמעינן דאינה קדושה לחלאין אלא כולו בבת אחת וכיון דלא לריך לתחלה השני שכבר נתקדש הרי הוא אבד וקשיא לר"י: שכן אפי? הוא על המותרות (האובדות) שיקרבו עולות כן את מר אוף הכא תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקרבו עולות א"ר יוםי לרבי יעקב בר אחא אין זה מזיד א"ל מכיון שהוא תנאי ב"ד אין זה מזיד: מעות. שנתותר מעשירית האיפה סובר ר"י שילכו לים המלח דה"ל מותר עשירית האיפה וכדאמר כם שלוכל הים הסולת שניתותר: ה"ג מחניחל פליגה על ר"י נמלחו וכו": נמלחו ב' חליין וכו". א"ר" מא עד ראגא תמן שמעית קל רב יהודה ש"ר" יול באוא הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לגדבה שאל לשמואל "הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לגדבה ימותר עשירית האיפה שלו רבי יוחגן אמר "יוליכם קאי אכה"ג שהקריב מחנה שחרית ומינו אחר קמי מנהייג שהקריב ומחנה שחרים וחיים חחר מחמיו מביא עשרון שלם וחולהו ומקריב ומחלה אבד נמלאו ב' חלאין אובדין וב' חלאים קריבין: סעובר לורסו. ויפסול בלינה וקשיא לר"י למה ליה סעובר לורסו. ויפסול בלינה וקשיא לר"י למה ליה לים המלח ר"א אמר יפלו לנדבה עשיריתי האיפה של כ"ג רבי יוחנן אמר חוצה אותה ואח"כ מקדשה עיבור לורה ולמה יולא לבית השריפה הוא לא נתקדש מעולם ואי משום מותר עשירית האיפה רשב"ל אמר ימקדשה ואח"כ חוצה אותה מתניתא פליגי על רבי יוחגן מקריבי מחצה ומחצה אבד פתר לה שכן אפי מעות ילכו לים המלח מתניתא יוליכם לים המלח אבל שריפה לא לריך: פחר לה. למתניי כר"י דאמר עשרון מקדש וכיון שלרך ליתנו למוך העשרון כדי לחצוחו דלכ"ע למצוה צריך להביא עשרון שלם מביחו כדי לחצוחו א"כ כבר נמקדש ויוצא לביח השריפה: כשהכהן מחקרב נמקדש ויוצא לביח השריפה: פליגי על ואור"ש בן לקיש נמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אבודין ותני עלה מחצה ראשון רומחצה שני תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה פתר לה[-] ווו (ב) כר' ישמעאל דאמר העשרון **מחלה לעבודה.** והיינו יום חנוכו לריך להביא עשירית האיפה משלו שנאמר זה קרבן אחרן ובניו מקדש כשהכהן^{ד)} מתקרב תחילה לעבודה מביא עשירית (י)האיפה שלו (יוועובדה בדו א' כה"ג אשר יחריבו לה׳ ביום המשח אותו עשירית האיפה וגו' ובניו היינו כהנים הדיוטים: ועובד כידו. ואחד כהן הדיום שעבדו עד שלא הביאו עשירית הוא עלמו מקריבה: בו ביום נחקרב בחחלה האיפה שלהם ויו עם שעבוד עו שלא דוב או עשד דו האיפה שלהם ויו עבודתן כשירה רביי מנא בעי מימר יבו ביום שנתקרב תחילה לעבודה בו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שתים אחת לחינוכו לעבודה. כהן שלה עבד כל ימיו ונתמנה להיות כהן גדול: מביא שהים. שתי מנחות מעשירית האיפה: אחם לחנוכו. ככהן הדיוט: ואחם לחובם היום. שהוא חביתי כ"ג שמקריב בכל יום: סופיני. כתיב מרבכת תביאנה חופיני וקדריש בשעת הבאה או מאפנה אבל לא בלילה שלפניו: ואחת לחובת היום יתופיני פו בשעת הבאה תופיני ואין בשחרית תופיני והא תנינוי העמידו עושה חביתין לעשות חביתין א"ר חייא בר "אחא לעשות חמין ®לרבוכה תופיני רביש יסא בשם ר' חנינה ואין בשחרים חופיני. היינו קודם עלות השחר להיאם להיאם להיקד והיא סניקו. בתמיד פייקו להיאם אותן: ופריך והיא סניקו. בתמיד פייקו בשמידו עושי הניסין בשמרים קודם עלום השמר לעשומו חביסין. ושמעינן שבלילה היחה נאפית: ומשני לעשום חמין לרככם. העמידוהו או אבל מטגנה ואח"כ אופה אותה רבי אחא בשם ר' חנינה מאופה אותה ואח"כ מטגנה [ה]תופיני תאפינה נא רבי אומר 'תאפינה 'נאה רבי דוסא אומר תאפינה לאפות לא היו אופין עד עלות השחר (ודברי הר' אליהו פולדא בסוגיא זו אינן מחוורים): **מטגנה**. ריבה אתיין אלין פלגוותא כהינין פלגוותא מ"ד מאפינה נאה כמ"ד ⁶אופה ואח"כ ממגנ' ומ"ד תאפינה במחבת ואח"כ אופה אותה בתנור: **מאפנה נא.** בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו אל תאכלו נא כמ"ד" מטגנה ואח"כ אופה [ו] לא סוף דבר שמת ממנה נא כלומר תהא מבושלת קצת ולא כל צרכה אלא יאפילו נטמא ואפילו נדחה ממום תני (ד)(ר' והיינו טגון דבהא מודו כ"ע דתרווייהו בעינן יוםי בן עזי) ר' יהודה בר פזי דבר דליה ואפילו דכתיב על מחבת בשמן וכתב תופיני: **סיאפנה** רכה. אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה: יום בן עד) די חורה בו פור דבו היה השפירה נדחה ממום מנין? לכהן גדול שמת ולא מינו ©אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל יורשים ת"ל מבניו יעשה אותה יכול יכיאנה לחציים ת"ל אותה **סיאפנה נוי.** בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחלה הרי היא שחורה מן השמן ומן מטגנה מחלה הרי היא שחורה מן השתן ומן המחבת: אסיין אינין פלגוסא וכו'. כלומר פלוגמא דאמוראי אמיין בפלוגמא דהנך מנאי ברלמיק: וא סוף דבר שתם. לאו דוקא שמת בריג מביא השני עשרון שלם מביחו אלא אפיי נטמא הכה"ג נמי הדין כן: ואפי' נדחה מחום. בעיי היא אם נדחה הכה"ג ממתת מום אם קרב בעיי היא אם נדחה הכה"ג מתמת מום אם קרב מחלימו או משל שני ופשוט מהא דמני ר"י ב"ב מהדלינו האמי, נדחר מתות מהא בשני נשבור שהרו כולה אמרתי דברי רבי יהודה ר"ש אומר אינה באה אלא משל צבור ויושנאמר 2חק עולם (ממי שהבריות שלו) מי שהברית כרותה לו כליל תקמר כליל להקמרה: כהן גדול שמת וכו': רבי בא בר ממל בעי מחלפה" שימתיה דר"ש [ח]תמן אמר משל יורשין והכא אמר משל צבור (ה)א"ר חייה

מתרינות מכדליה דאפי, נדחה ממום מביא השני עשרון מכדליה דאפי, נדחה ממום מביא השני עשרון של ווזבא אבוב שלם מכניתו: ש"ל ורכבן המשיח מחסיו מכניו יעשה אומה. דמשל יורשים קריבה עד שיעמוד אחר: יכול יקריבו. היורשים לחלאין כמו שהיה אביהן עושה: אומה כולה. שיעמוד אחר עשהיה מני שהכריום וה"ק כשהאחד מכניו יקריב לאחר שמת אביו יעשה אומה כולה ולא חלים: ממי שהכריום וה"ק כשהאחד מכניו יקריב לאחר שמת אביו יעשה אומה כולה ולא חלים: ממי שהכריום שנו. ממי שהעולם שלו וקס"ד דהיינו מחרומת הלשכה שכבר הקדישו הצבור לשמים: כליל להקטרה. שלא יעשו ממנה שיריים לאכילה. ל"א שיקטירו שלימה ולא להצאין כל זמן שהיא קריבה משל צבור דקריבה שלימה לא פליגי בה ר"י ור"ש: **תמן הוא אומר משל יורשין.** במתני' קאמר דתנאי ב"ד הוא שיבא משל לבור משמע מדאורייתא באה משל יורשין: והכא.

דבעזרה אסור דאין יכול להביא חולין בעזרה ואעפ"י שבאכילת חולין לצורך אכילת קדשים הן מלח של הקדש לא יאכל עמהן: ועל הפרה שלא יהיו מועלין באפרה. בפ׳ התכלת פריך וכי תקנה דרבנן היא מדאורייתא היא דכתיב חטאת היא מלמד שמועלין בה. בה מועלין ולא באפרה אמר רב אשי שתי תקנות הוו דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין כיון דחזו דקא מזלולין וקא עבדי מינה למכתן גזרו בה מעילה כיון דקא חזו דקא פרשו מספק הואה אוקמוה אדאורייתא: ועל הקינין הפסולות. קיני חובה שנפסלו והיא אינה יודעת ואוכלת בהדשים

תקלין חדתין ו נקרין אין דרין הוקדשו לשלמים שנקבות ג״כ כשרין ולא לעולות וכולן זבחי שלמים: **אמר רבי זעירא כמה דאת אמר כו**'. רבי זכחי של נמים: אמר רבי ועירא המה דאם אמר כור. רבי
זעלמים: אמר רבי ועירא המה דאם אמר כור. רבי
זעלמים פריק לה לקושיא קמא דאימא זכרים הוי לשלמים
זיראלף מקריב עולות. דלא קשיא כלל דהא לעיל גבי קיינין
זוגולי עולה דפריך ויש מטאח קריבה עולה ואמרי תנאי
ב"ד הוא עולה ב"ד הוא ב"ד הוא לשלמים ה"ג מנאי ב"ד הוא
על האובדות שיקריבו עולות אש"ג דחוי לשלמים וגלא
לריך לאוקימתא דרבי ועולות אש"ג דחוי לשלמים וגלא
לריך לאוקימתא דרבי ועשיא ודרכי יומן: הפריש שקלו.
שמת והכא נעי ונקע לה הכא איידי דאייר במתני בכ"ג
שמת והכא נעי מביא פלוגמא דר"י ורשב"ל בעשירית
האיפם: עשיים אאפה של ב"ג. שמקריבין בכל יום
האיפם: עשיים האיפם: עול מדוג מוקריבין בכל יום
ההיה ההראמה מדינות נושה שול מדוג מוקריבין בכל יום האיפה: עשירים האיפה של כ"א. שמקריבין בכל יום והן התקואים הפיתין כת"ש ועל מחבת בשמן מעשה ותנן במתחות (ב"ש"ם חבייםי "א. לא היי גדא או אלון מלאין אלא מביא עשרון שלם וחולה ומקריב מהלה בבקר ומחלה בין הערבים כר והטעם דכתי מחליתה בבקר וגר משלה משלה חולה הולה לחלאין ואחר כך מקדש החלי משברון שלם חתילה חולה לחלאין ואחר כך מקדש החלי דבקר כר וטעמיה שיוקדש חליה כדין: ור"ל אמר מקדשה כר. דכמיב מנחה מחליתה שקודם שיולה מקדשה ביתה: מחומון אולו החומון שולה היי מדינו ביתר מדינו היים ביתר מדינו מולה מחלים ביתר מדינו היים ביתר מדינו ביתר מדינו ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו מולא ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו מולא מדינו מולא ביתר מדינו מולא ביתר מדינו מולא ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו מדינו מולא ביתר מדינו ביתר מדינו מולא ביתר מדינו מולא ביתר מדינו מד דבקר כרי וטעמים שיקדש חניה כדין: וריד. מחני מקדשה כו'. דכתיב מנחה מחלימה שקודש שקודם שחלים ייסיה בקדושת מנחם: מחניתה שקודם שחלים שחלים הייסיה בקדושת מנחם: מחניחו שם בב"צ שהביא מחלה מבקר ומת ומנחם: מחניחו שם בב"צ שהביא מחלה מבקר ומת ומינו אחר מחני שברין שלם וחלים מקריב מחלה חלי מקדים וחלים מלה איי מקדים ומלה אבי האל או מתקדש חלי מקריב מחלה איי מחלה אבי אף אפיל מנוחת החנים משירית האיפה והוא שיל לא מנות דבותר ששירית האיפה והוא שיל לא מחלה שישאל ממנו וחני ששירית האיפה והוא שיל לא מחלה שישאל ממנו וחני שלה שם ני שים אל או וחדש שלה ממנו וחני שלה שם ני שים של אל ומחלה שישאל ממנו וחני שלה של בלי וק מות לדודיה מעיקרם ליי ממלה אל ודי די מחלה ששאל ממנו וחני מפאל בליה וקשאל לדכי יותן לדדיה מעיקרם לאיבוד אלי ודי נו מחר שהיים האיש מות מדות משיכו במדים המשח לורה וגם מה זה שריפה ביין קדשים: פסר לייל השור שליים באים ואים מות שהיים המשח לורה וגם מה זה שריפה ביין קדשים: פסר מחקרב ברי. מר"ש זה קרבן אחרן וגרי ביום המשח מיצו במותפתא סוף שקלים כהן הדינו און נכנס לעורה שם ומותפתא סוף שקלים כהן בדינו אלי וניום משחלה שיון נכנס במקו במותם בי" בי" ה"ג ועובדה בידו כרי שם ובחות אליו נכנס לעורה שה בותות האלים הואות שליות ביותות שליון נכנס לעורה שה בהות האלים היותות שליות שליות היותות שליות הלומות ביותות שלין נכנס לעורה שה המותם של אלה ברש אושיות האלחה ביא אל שימות שליות השלות שליות שליות שליות אליות שליות שליות אליות שליות אליות שליות שליות היותות שליות בדיות אלין נכנס לעורה של אלה ברש אותות שליות אלות שליות היותות של אלה ברש אותות שלחת המותם של אלה ברש אותות שליות אלות שליות המותם של אלה ברש אותות של שלחות שליות אלות של מותות המותם של אלה ברש אותות של של של היותות המותם המותם המותם המות המותם ביות המותם בהות המותם המ

ליב ה"ג ועובדה בידו לו. הכי נרסיק בספרת משל צבור (ה)א"ר חייה שם ובתוספתת סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעורה מא"ר המיל מהיוט אין נכנס לעורה אח"ר הביל שירית האיפה משלו ועובדה בידו כוי: אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט. דמנית במנות (מ"א ב") זה קרבן אהרכן ובניו אחד יקריבו לה"ל אחד מ"ל אחד יקריבו לה"ל החרן בניו מקריבין קרבן אחד מ"ל אחד יקריבו לה" אחרן בניו מקריבין קרבן אחד מ"ל אחד קפולה. דעשירים בפני עצמו ובניו בפני עצמם בניו אלו כהני הדיוטות: ה"ג עבודהן פחולה. דעשירים בפני ענמו זבניו בפני ענמם בלו חמו כמני הדיוטות: היא נפודםן פסונה. דעשרית האפה מעכנה בכל היא מו המו בל היא בו בחן פחונה. דעשרית האפה מעכנה בל היא של בדי מו מתקר ב וביום נתקרב חלה יא של היא שמקרב האלה מעבב בל היא של היא בל היא של היא בל היא של היא בל היא של היא של היא בל היא של היא של היא של היא בל היא האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם לדורות: בעי מימר בו ביום נחקרב חחלה כו'. שנתקרב אשר יממנה החסמיו לא יציא אלי ששרונו של ראשון או נדסה ממום דוקא קאמנת והיק לא סוף דבר שמת אלא אפילו נדחה ממום נמי דינא הכי אבל נטמא כיון דהדר חזי לא דמי למח ופשיט ליה מדרבי יוסי בן עזי מברדילא דנדחה ממום קאמר: **מנין לכהן גדול שמם ולא מינו** ופשים כיי נמו כי יום כן עד מכרדיכה דנדהם מתום קחמר. הכין כלם, גדון שחם ונח מינו. אחר. הא נמי אחמני דמתחת (מיא ב) קאי ולפרושי טעתא דר"י דקאמר החם לא מינו אחר מחמיו כי רי"א משל יורשין קאמר הכא מתון לאא דר"י ותיימי לה הכא רכי לאסוקי טעתא דר" שמעון ולמרמא דידיה אדידיה: ס"ל מבניו יעשה אותה. משל יורשים קריבה עד יעמוד אחר: יכול יקריבו לחלאין. כמו שהיה אביהן עושה: כליל בהקערה. שלא יעשה מתנה שירים לאכולה. עיין שם ברש"י עוד ל"א: ה"ג ממן אחר משל לבור ד"ת. היינו

היה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמא דנדחה ונראה אלא דהאבעי[,] קאי אשניהם ולא מלא בברייתא אלא נדחה

להקטוה רבי בא בר ממנו וכרי כציל והשאר שבינחים נמחק: [ח] ה"ג ממן הוא אומר משל צבור דבר מורה והכא אמר ממנאי ב"ד א"ר חייא בר אבא יאות הוא מקשה אמא ר' יעקב ב"א ר' אבהו בשם ר"י ד"מ הוא שההא באה ממרומת הלשבה כצ"ל. וה"ש ממן היינו במחני דמנחות אמר משל צבור בדקאמר מחק עולם והכא במחני דידן אמר מחנאי ב"ד דבר חורה משל צבור הייתי אומר יגבו לה כלומר הא ודאי פשיטא דמש"ל ד"מ מקרא דחק עולם אבל הייתי אומר שלא ליקח אומר מתרומת הלשב" אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל שולי והמנו ב"ד שיהא בא מתרומת הלשבה ואיה מתחומת הלשב" אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל שולי והמנו ב"ד שיהא בא מתרומת הלשבה ואיה מתחומת הלשב" אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל שולי והמנו ב"ד שיהא בא מתרומת הלשבה ואיה מתחומת הלשב" שם והרכיב לה בתירוצא דהכא דירו׳ ולא נהיר ולא בהיר דסוגיא דירושל׳ ס"ל דלא הוה אלא חדא תקנה ובבבלי משני ב' תקנות הוו:

פיד ממחוסרי כפרה הל"ב דכל שאפשר לעמוד על קרבנום בוודאי לריכין לעמוד וע"כ דהיו הטונה גם על קרבנות [א] לא ידעתי לו מקום והגר"א הגיה כר"ש גם זה לא מלאנו. ואולי צ"ל ר"י והוא ר" יוסי ע" מנחום לא או ר"מ והוא היים ע" מנחום לא או ר"מ והוא היים במוך ששהו את קיניהן שלא הלכו אלל בעליהן משמע דהיי עומדין שם שיודעין היי שהההיים המ"ק שם אפשר לקיים הגיה יישנה והוא כר" יאשיה אליבא דרבי ישמעאל ע" מנחות א ע"ב: [3] נראה דלדכשה זו כוון מרצה שבה את קיניהן שלא הלכו מחקה על צ"ד משמע דלא היה שם ול"ע:

תורה אור השלם